

Anna Kölen

Ingen
kommer
att tro
dig

ROMAN Romanus & Selling

ANNA KÖLÉN

Ingen kommer att tro dig

Roman

**ROMANUS
& SELLING**

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89051-19-5
Copyright © Anna Kölén, 2021
Omslag: Elina Grandin
Tryck: ScandBook, EU 2021

Prolog

Ett lätt regn faller över människorna som står framför trappan till den pampiga byggnaden. De är så många, klädda i mörka regnkappor och regnrockar. Deras siluetter smälter samman med himlen och marken och husen, som i någon jävla Fosseuppsättning på Dramaten. Om det ändå vore teater.

Evelyn, mitt målsägandebiträde, kliver ur bilen före mig och spänner upp ett stort paraply. Det är mer ett skydd mot journalisternas kamerablixtar än mot regnet. Jag har inget emot att bli blöt, men jag orkar inte med fler frågor. Inte nu. Jag måste samla mig. Om en liten stund behöver jag vara skarpare och starkare än någonsin förut.

”Här!” vrålar journalisterna utanför. ”Titta hitåt!”

”Daphne!”

”Här, här!”

Deras upphetsade röster ekar över parkeringen.

”Daphne! Var har du varit i väntan på rättegången?”

”Daphne! Vad tror du om dina chanser att vinna målet?”

”Hur känns det, Daphne?”

Ja, vad fan tror ni. Jag har gömt mig, så långt borta från er som möjligt. Och jag är livrädd. Fullkomligt skräckslagen.

Evelyn vänder sig mot mig. *Nu*, säger hon. Jag tar ett djupt andetag och kastar mig ut ur bilen.

Det är värre än vad jag någonsin kunnat föreställa mig. De är så många och så fruktansvärt påträngande. Ändå är pressuppbådet ingenting mot det som väntar inne i tingshuset. Där inne väntar han. Mannen som journalisterna egentligen är intresserade av. Jag är bara kvinnan som har anklagat honom för ett brott som ingen vill tro att han har begått. De låtsas att de bryr sig om mig, att de vill höra min berättelse, fast de bara vill använda mig för att sälja lösnummer. Men jag tänker inte låta mig användas.

Jag föreställer mig honom där inne, tillsammans med sin advokat. Snyggt och prydligt klädd, som alltid. Den klara, blå blicken som aldrig viker undan. Han tänker vinna, för han är ju en vinnare. Lite bättre än andra, både i sina egna och i våra ögon. Så har det ju varit. Men vågen har tippat över. Nu är det jag som har makten att förstöra hans liv.

De är lika säkra på att vinna målet, advokaten och han. Två oklanderliga män i dyra kostymer och välputsade skor. Varför skulle en sådan man förgripa sig på en kvinna? Det verkar ju helt orimligt. Fast rättvisan är blind. Visst sägs det så?

Evelyn har sagt att jag kan vittna utan att han är närvarande. Målsäganden har rätt att be den tilltalade att

lämna rättssalen när hon avlägger sitt vittnesmål. Det är praxis vid sexualbrott. Och visst vore det skönt att slippa se honom i ögonen. Men samtidigt vill jag att han ska vara där. Att han ska se mig i ögonen, inse vad han har gjort och vad det kommer att kosta honom.

Journalisternas frågor fortsätter att hagla över mig. Vad tror din advokat om era chanser? Vad tänker du göra om han blir frikänd? Vad tänker du göra om han blir fälld?

Ja, vad tänker jag göra? Och vad fan har jag gjort?

I

Fjorton månader tidigare.

Jag har alltid hoppats att det finns en annan slags man där ute. En som inte sviker, lämnar eller bedrar. Och som jag har letat: i barer, på klubbar, gym, ABF-kurser, middagar och oändliga långpromenader. Ofta blev jag förälskad, ibland riktigt kär, men det gick alltid över. I alla fall för männen. Vad var det då för poäng? Med att träffa någon och låtsas vara snällare, försöka att se smalare ut än jag egentligen var. Börja hoppas, men bli besviken och förnedrad. Jag hade alltså bestämt mig. Fuck that. Verkligen bestämt mig. Fuck hela jävla dejtingskiten.

Då träffade jag Leo.

Det var på Riche, fredagskväll, snart stängning. Jag var full och trött på alltsammans: Den pulserande musiken, för hög för att någon skulle kunna föra ett vettigt samtal, men för låg för att inte behöva försöka. De tajta kropparna som knuffades vid bardisken. Blickarna som vägde

och mätte, letade efter någon snygg eller rik nog att följa med hem. En fredagskväll som andra fredagskvällar vid Stureplan.

Att jag stod framför bardisken istället för bakom den gjorde mig bara deprimerad. Jag hade hellre tjänat pengar på eländet än slösat bort dem på det, men Mira ville gå ut och här fick jag i alla fall personalrabatt. Det brukade få mig på gott humör, känslan av att lura systemet, men den kvällen räckte det inte. Jag kände mig inte delaktig, mer som en statist. Jag hade ofta den känslan, att ingen skulle märka om jag försvann. Tanken fick hjärtat att rusa i bröstet på mig, fast jag hade tagit mina mediciner.

Jag funderade på att gå hem, utan att säga något till någon, bara dra. Då fick jag syn på honom. Han stack ut från mängden, inte bara för att han var hyfsat nykter, utan på grund av blicken som verkade se igenom hela fredagscirkusen eller kanske förbi den. Han stod för sig själv vid bardisken. Lång och välklädd, med ljusblå ögon, rödblonda lockar och ett tilltalande vekt drag över munnen. Som hjälten i en 1800-talsroman. Jag gick bort till honom och sträckte fram handen.

”Daphne”, sa jag bara. Känslan av att inget var på riktigt gjorde mig kaxig.

”Leonard”, svarade han. Sedan stod vi bara där och såg på varandra.

”Leonard”, upprepade jag till slut, när tystnaden började bli pinsam. Jag kom inte på något annat att säga. Jag hade aldrig träffat någon som var så vacker som han.

”Leo, det är egentligen bara min far som kallar mig Leonard. Han valde namnet.”

Jag hade aldrig träffat någon som kallade sin pappa far heller.

”Valde inte dina föräldrar tillsammans?”

”De har aldrig varit så bra på att komma överens.”

Skuggan av något mörkt drog över hans ansikte. Det klädde honom inte. Han var ljus, lätt, liksom uppåtriktad och skulle kunna sväva iväg när som helst, tänkte jag. Upp över hustaken, mot himlen och stjärnorna. Och jag ville följa med.

”Vad tråkigt”, sa jag och anlade psykologminen, den jag brukar ta till när någon kund går igång om sin sorgliga barndom.

”De drog lott. Pappa fick namnge mig. Leonard, efter Cohen.”

Han skrattade till och jag skrattade med och lutade mig fram mot honom, nästan mekaniskt, så som jag har lärt mig att en kvinna ska göra för att visa en man att hon är intresserad utan att vara uppenbar. Uppenbar är billig och du vill inte vara billig. De gör den bedömningen omedelbart och instinktivt, jag har sett det så många gånger, i den här baren och i andra, hur en man efter en tiondels sekund bestämt sig för om kvinnan framför honom är ett engångsligg eller ett flickväsämne. Hur hon ser på sig själv har inte med saken att göra. Det är han som avgör.

Jag fortsatte att skratta, för jag tänkte att han skämtade. Men Leonard, Leo, betraktade mig allvarligt. Han såg vilsen ut, fel i allt det grälla och glättiga. Jag ville klappa honom på kinden och fråga varför han var ledsen, vad jag gjorde fel.

”På allvar?”

Han nickade. ”Mamma fick välja min systems namn.”

Grace efter Jones, eller Madonna efter Madonna, tänkte jag. Beyoncé om det varit nu, idag. Jag sa det nästan högt, men det var något med hans blick eller hans mun som sa mig att han inte skulle tycka att det var roligt.

”Gillar du Beyoncé?” frågade jag istället. Han såg helt blank ut, fullständigt oförstående. Jag sjöng med lite i ”Crazy In Love”, som forsade ur högtalarna så högt att vi tvingades skrika.

”Jag lyssnar mest på Arvo Pärt.”

”Är hon också från USA?”

Leo skrattade och jag skrattade med, fast jag inte fattade vad som var roligt.

”Klassisk musik”, sa Leo, ”jag lyssnar mest på klassisk musik.”

Fan också, tänkte jag. Men alla som gillade klassisk musik behövde ju inte vara idioter. Och förresten skämtade han säkert. Jag skrattade igen. Leo drog inte ens på mungiporna. Han var alltså allvarlig. Ändå ville jag dra handen genom hans hår, kyssa honom och säga att jag ser dig. Jag vill ha dig för den du är. Kom så går vi, långt bort från allt det här tomma och betydelselösa, någonstans där vi får vara ifred. Hem till mig eller till dig, om du hellre vill det. Men det vore något som en billig tjej skulle göra och för honom ville jag vara värdefull.

”Daphne, så ovanligt. Hur fick du ditt namn?”

”Svensk hippiemamma, grekisk konstnärspappa.”

Ett inövat svar, jag har fått frågan så många gånger. Redan på uppropet i ettan när jag satt på helpänn och väntade på att fröken skulle komma fram till bokstaven

L som i Lundström. Daphne Inga-Britt Lundström, vilket löjligt namn. Som att jag inte passar ihop med mig själv. Eller som den bistra verkligheten: att min pappa inte passade ihop med min mamma. Eller om det var med mig.

Jag föreställde mig Leo i min skola i Arvika, bland sportdårar och raggare som söp sig fulla på Parkhallens parkering innan de fyllt femton. De skulle ha slagit ihjäl honom, tänkte jag, ätit honom levande. Han skulle ha fått gömma sig i uppehållsrummet på rasterna för att inte få stryk. Den här känslige mannen, som tagen ur romantiken, med de långa fingrarna och det veka draget kring munnen. Som tonåring, då allt handlade om kroppar, bultande kön och trevande händer, kan han inte ha varit så självklar som han var nu. Jag såg honom framför mig, en gänglig pojke med målbrottsröst, och kände sådan ömhet för honom, samtidigt som jag ville slita av honom kläderna. Jag försökte nyktra till och verka oberörd.

”Daphne, det klär dig. Och jag förstår Apollon”, sa Leo. Ingen brukar veta var mitt namn kommer ifrån. En gång frågade en finlandssvensk skådespelare om jag var döpt efter en båt. Han blev mycket förolämpad över att jag blev förolämpad. Men Leos komplimang gjorde mig så smickrad att jag inte ens fick fram ett tack.

”Vad jobbar du med?” frågade jag istället, den vanligaste frågan en fredagskväll. Näst vanligast är var bor du, sedan brukar det bli en diskussion om bostadspriserna.

”Jag skriver.”

Det passade honom och det gjorde mig så glad. Att han skrev.

”Vad skriver du för något?”

”Lyrik.”

Det gjorde mig ännu gladare, fast jag knappt hade läst några dikter innan jag började på universitetet. Men jag hade läst romaner, massor av romaner, där den som förirrat sig hittar hem och de älskande får varandra till slut. Leo var som tagen från en sådan bok. Kanske hade jag, nu ikväll, hittat porten till en annan värld, full av rödlockiga poeter och lyckliga slut.

”Har jag läst något av dig?” frågade jag.

”Troligtvis inte”, svarade han.

”Säg inte det. Jag läser litteraturvetenskap, ska snart skriva B-uppsats.”

Han såg på mig på ett nytt sätt, tyckte jag, med nytt intresse.

”Vad skriver du om?”

”Jag har inte bestämt mig ännu. Kanske om dig?”

Han skrattade till, generat men samtidigt förtjust.

”Allvarligt. Vad heter du mer än Leo?”

”Nordenskiöld. Leonard Nordenskiöld.”

Namnet var lika vackert som han och kändes bekant på något sätt, jag kom inte på varför. Så trängde sig en kille i tajt pastellfärgad skjorta fram mot oss och väste något till Leo, som ursäktade sig.

”Jag måste ta hand om en sak, men jag kommer tillbaka.”

”Okej.”

”Vänta”, sa han, ”vänta här.”

”Okej”, sa jag igen.

Han gick ut i gången bakom toaletterna, den som binder ihop Lilla baren med Stora baren och själva res-

taurangdelen, där ett mognare klientel fyllnar till vid bord med vita dukar. Det är dit lantisarna som läst om Stureplan i veckotidningarna går. De dras till Riche som flugor till en sockerbit, med shoppingkassar från Zara i händerna, dricker stor stark eller rosafärgade cocktails som var poppis i någon teveserie för femton år sedan och fotograferar varandra med sina mobiltelefoner. Av någon anledning hittar de sällan in till Lilla baren. Det är en av orsakerna till att jag hellre jobbar där, trots att man får sämre dricks. Jag slipper träffa på någon hemifrån.

Att vara tjugosju och singel är helt normalt i Stockholm, men inte i Arvika. Varje gång jag åker hem ställer mamma samma fråga: *Har du träffat någon?* Jag svarar alltid nej, fast jag träffar massor av människor, bara inte på det sätt hon menar. Hemma bor alla i hus, inte i andrahandslägenheter i förorten. De har barn och husdjur och bilar och dubbelgarage med carport. Jag ville inte att någon av dem skulle dyka upp och fråga om jag träffat någon. *Jaså inte? Klockan tickar, ska du inte flytta hem? Jakob Nilsson i parallellklassen, han med handsvett och epatraktorer som största intresse, kommer du ihåg honom? Han bor ensam i det stora huset i Koppsäng. Här, kolla, ska du inte adda honom? Och förresten, har du hört det senaste om Mikael Juhlin?* Nej, det har jag inte. Och det vill jag inte. För jag vill aldrig mer ha med Jakob Nilsson, Mikael Juhlin eller någon annan från Arvika att göra.

Leo försvann utom synhåll. Jag glömde bort Mira och de andra, glömde bort allt utom hans frånvaro. Runt omkring mig rasade fredagskvällen. Folk hällde i sig

drinkar i allt snabbare takt och skrattade och flirtade. Jag stod stilla med blicken på dörröppningen som Leo gått ut igenom. Det var tomt i mitt glas, men jag vågade inte ta mig till baren. Tänk om han kom tillbaka precis då. Jag fick inte tappa bort honom nu, när jag äntligen hade hittat honom. Eftersom jag slutat dricka började jag tvivla, både på mig själv och på honom.

Mira räddade mig, som alltid, med ett nytt glas vin och sin vanliga rättframhet.

”Varför står du här och ser borttappad ut?”

”Det är inte jag som är borttappad, utan Leo.”

”Och vem är Leo?”

”En man.”

”Jo, det fattade jag. Vad för man?”

”Min mr Rochester”, svarade jag. Mira fnös.

Redan när vi lärde känna varandra, på A-kursen i litteraturvetenskap för sju år sedan, hade hon gjort klart för mig vad hon ansåg om det som hon kallade min Hopplöst Romantiska Läggnig. Alltså min övertygelse att heterosexuella förhållanden kunde vara lyckliga, i alla fall i teorin. Mira tyckte att det var skitsnack, en del av det internaliserade patriarkala förtrycket och så vidare. I slutet av terminen gjorde hon samma analys av litteraturvetenskapen. Gubbarna kan köra upp sin kanon i arslet, deklarerade hon. Och började på läkarlinjen istället.

Mira klarade givetvis av sin utbildning på de fem och ett halvt år som det var meningen att man skulle klara av den på. Till skillnad från mig. Jag fegade ur efter första terminen och återgick till att jobba heltid på Riche. Men efter sju år som servitris stod jag inte ut längre. Att jobba

i en bar är fruktansvärt deprimerande, särskilt på lönehelgerna. Jag hade alltså bestämt mig för att börja plugga igen och var tillbaka på Institutionen för kultur och estetik med bultande hjärta och svidande dåligt samvete över varje studiemedelskrona jag la på det jag älskade, istället för på något som jag skulle kunna försörja mig på i framtiden.

”Varför skulle din mr Rochester smita från sin miss Eyre?” frågade min lika delar förtjusande och irriterande väninna.

Jag ryckte på axlarna. Mira flinade.

”Han måste väl hem till den galna frun på vinden”, sa hon, ”och ge henne sin dagliga dos Haldol.”

”Käften”, svarade jag, ”ser du inte att jag lider.”

Då fick jag syn på honom. Han stod i öppningen mellan den kaklade gången och Lilla baren och pratade med någon svartklädd typ. En brunett klängde på hans arm, så berusad att hon inte kunde stå rakt. Ta någon annans arm, tänkte jag, vems som helst utom just hans. Brunetten var så smal att kindbenen stack ut som branta vinklar i ansiktet, de blå ögonen såg gigantiska ut. Luggen vilade exakt på ögonbrynen, tvärt avklippt. Jag undrade hur mycket det kostade att hålla efter en sådan frisyren och hur ofta hon behövde klippa sig. Läpparna var målade ljus röda, nästan orange. På någon annan skulle det ha varit vulgärt, men på henne var färgen ett kaxigt utropstecken. Hela hon såg dyr ut. Figuren, frisyren, läppstiftet, de fläckfria sneakersen. Jag avskydde henne omedelbart. Hon la skamlöst armen om halsen på den vackraste man jag någonsin mött. Mannen som

nyss hade bett mig att stanna, vänta här, men som nu, ömsint, ledde den skamlösa mot utgången och de väntande taxibilarna.

Jag stjalpte i mig det sista av mitt vita vin och undrade om det var det han egentligen ville ha, om det är vad alla män som han vill ha: en stupfull överklassanorektiker. De som kan suppa sig fulla och ligga första kvällen, men ändå bli både flickvänner och hustrur. Det är andra regler för rika flickor.

Jag hoppades att den skamlösa skulle spy ner honom i taxin och somna så fort de kommit fram. Undrade om de skulle åka hem till honom eller till henne. Hur han bodde. I innerstaden, så klart, säkert i en bostadsrätt. Jag kände mig dum, riktigt pinsam, för att jag inbillat mig att det fanns något mellan oss. Ställde ner glaset och plockade upp min jacka och väska, för att hinna med sista tunnelbanan hem.

”Ska du gå?”

Den lätt beslöjade, liksom tillbakalutade rösten. Det var han.

”Jag trodde att du hade gått”, svarade jag i ett försök till samma lättsamma tonläge.

”Jag trodde att du skulle vänta på mig.”

”Ja, men ... ”

”Du ångrade dig?”

”Jag såg dig med ... din flickvän?”

Jag hoppades låta en smula nyfiken, inte avgrundsdjupt besviken.

”Vem då?”

”En brunett. Som såg något överförfriskad ut.”

Leo började skratta. Jag förstod inte vad det var som var så roligt.

”Jaså, hon.”

”Ja.”

”Det var Edith.”

”Jaha?”

”Min syster.”

Då skrattade jag med. Den här gången från magen.

”Ni är inte särskilt lika”, sa jag.

”Nej. Jag förlorade i det genetiska lotteriet.”

Han som var så vacker. Jag sa det till honom.

”Du som är så vacker.”

Han rodnade och gav mig sitt telefonnummer.

DAPHNE JOBBAR SOM bartender, pluggar litteraturvetenskap och har lovat att aldrig mer dejta. Då möter hon Leo. I honom finner hon både den stora kärleken och en inträdesbiljett till den litterära världen. De gifter sig snabbt och Daphne tror att livet äntligen fallit på plats, när allting ännu en gång brister.

Från barndomens småstad bär hon med sig känslan av att inte höra till, av att inte bli trodd. Men när metoo blir ett faktum inser hon att hon en gång för alla måste våga möta det hon så gärna vill stänga dörren om.

ANNA KÖLÉNS debut *Ingen kommer att tro dig* är en spännande och drabbande roman som landar mitt i samtiden.

ISBN 978-91-89051-19-5

**ROMANUS
& SELLING**